

4383

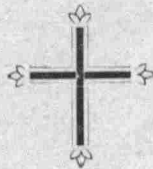
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΡΩΤΕΚΔΙΚΟΥ ΤΗΣ ΤΟΥ
= ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ =

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ ΕΝ ΤΩ ΕΝ ΤΡΙΓΚΗΤΩ ΙΕΡΩ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΩ ΝΑΩ ΤΟΥ ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
==== ΤΗ 26 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1930 =====
ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΕΙΜΝΗΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΟΝ ΤΗΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΤΡΙΓΚΗΤΟΝΗΣΩΝ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΝ

ΜΕΛΕΤΙΟΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

1930

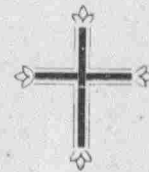
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΡΩΤΕΚΔΙΚΟΥ ΤΗΣ ΤΟΥ
= ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ =

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ ΕΝ ΤΩ ΕΝ ΠΡΙΓΚΗΤΩ ΙΕΡΩ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΩ ΝΑΩ ΤΟΥ ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
==== ΤΗ 26 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1930 ====
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΟΝ ΤΗΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΡΙΓΚΗΤΟΝΗΣΩΝ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΝ

ΜΕΛΕΤΙΟΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

1930

1930

SISMANOGLIO
BIBLIOTECA

SISMANOGLIO
MEGARO

Ο ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

Τύποις «Φαμίλετ» Τάσσου Βακαλοπούλου

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΝ

ΜΕΛΕΤΙΟΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΝ

« Ἀπέθανε Σαμουήλ, καὶ συναθροίζονται πᾶς Ἰσραήλ, καὶ κόπτονται αὐτόν, καὶ θάπτουσιν αὐτόν ».

(Α΄ Βασιλ. κε' 1).

Προσέλθετε, ὦ πενθηφόροι παρεστῶτες, προσέλθετε πρὸς τὴν νεκροδόχον ταύτην λάρνακα, καὶ κλαύσατε τὴν ἐν αὐτῇ κατακειμένην σεβασμίαν ὑπαρξιν. Κλαύσατε καὶ θρηνήσατε τὸν προκείμενον νέον Σαμουήλ τῆς χάριτος, τὸν καλοκάγαθον, ἱεροπρεπῆ, ἀρχαιοπρεπῆ καὶ συνετὸν Λευίτην, τὸν τὰς πατρώας παραδόσεις πιστῶς τηρήσαντα, τὸν διὰ τῆς εὐσεβείας καὶ τοῦ θεοφιλοῦς ζήλου τὸ ἱερὸν πρεσβυτέριον τῆς Ἐκκλησίας τιμήσαντα, τὸν γεράσιμον ἀρχιμανδρίτην καὶ Πρωτοσύγκελλον τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Περιγληπονήσων Μελέτιον. Προσέλθετε, ὦ ἀδελφοί, οἱ ἐν λύπῃ ἀσφυκτικῶς συνωθούμενοι περὶ τὸ φέροτρον, καὶ κλαύσατε καὶ θρηνήσατε τὸν ἐκτάδην κείμενον τοῦτον ἱερὸν ἄνδρα, ὅστις ἐναρέτως καὶ θεοφιλῶς

διήνυσεν ὑπερεβδομήκοντα ἔτων βίον, καὶ ὅστις ἐπὶ ὄλην τεσσαρακονταετίαν διεβίβασε τὰς προσευχὰς χιλιάδων χριστιανῶν τῆς ἐρατεινῆς ταύτης νήσου ὡς θυμίαμα πρὸς τὸν Θεόν, ἐπηυλόγησε καὶ ἡγίασε τοὺς πλείστους ἐξ ὑμῶν διὰ τῶν μυστηρίων τοῦ Βαπτίσματος καὶ τοῦ Γάμου, ἐστήριξε δὲ καὶ εἰς τὴν πίστιν ὑμᾶς διὰ τῶν χριστιανικῶν αὐτοῦ ἀρετῶν, τῆς ἱεροπρεποῦς πολιτείας, τῆς χρηστότητος τοῦ ἠθους, τῆς σωφροσύνης, τῆς ἐγκρατείας, τῆς ἀξιοπρεποῦς διαγωγῆς, τοῦ κοσμίου τρόπου καὶ τῆς φιλανθρωπίας.

Τῆς συγκινήσεως δὲ καὶ τῶν δακρύων προεξάρχει, ᾧ εὐσεβέστατε λειτουργῆ τοῦ Ὑψίστου, σύμπασα ἡ ὁμογενῆς κοινότης Πριγκήπου, ἐν ἣ ἱερατεύσας ἐπὶ τέσσαρας ὄλας δεκαετηρίδας ὡς φιλόστοργος πνευματικὸς πατήρ, καὶ ὑπὲρ ἧς κατηγάλωσας ἅπαντα τὸν βίον σου ἀγιάζων τοὺς πιστοὺς αὐτῆς, συμβουλεύων, νουθετῶν, εὐαγγελιζόμενος τὸ εὐαγγέλιον τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης, ἔξομολογῶν αὐτοὺς καὶ καθοδηγῶν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ζώσης πίστεως, πρὸς ἓνα δὲ καὶ μόνον σκοπὸν ἀφορῶν, «ἐαυτὸν παραστήσαι δόκιμον τῷ Θεῷ, ἐργάτην ἀνεπαίσχυντον, ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας» (Β΄ Τιμόθ. 215). Ναί· θρηνεῖ ἡ Πριγκήπος τὸν θάνατόν σου καὶ κηδεύει διὰ τῆς ἀξιοτίμου Ἐφοροεπιτροπῆς, δημοσίᾳ δαπάνῃ,

ἐκτάκτως μεγαλοπρεπῶς τὸν νεκρόν σου. Οὐδέποτε ἐγένετο, οὐδ' ἴσως γενήσεται ἐπιβλητικωτέρα ταύτης κηδεῖα ἐν Πριγκήπῳ εἰς Λευτίτην. Οὐδέποτε ἡ Πριγκήπος ἐδοκίμασε τοιαύτην θλίψιν, οὐδέποτε ἐβυθίσθη εἰς τοιοῦτον πένθος ἐπὶ τῷ θανάτῳ Λευίτου. «Καὶ ἐτελεύτησε Μωϋσῆς ὁ οἰκέτης Κυρίου καὶ ἔκλαυσαν αὐτὸν οἱ υἱοὶ Ἰσραήλ» (Δευτερ. λδ' 78).

Τὴν στιγμὴν δὲ ταύτην, ᾧ φίλη καὶ ἱερὰ κορυφή, ἐπίνευσον νὰ ἐπιτελέσω μετὰ βαρυσταλγούσης καρδίας πικρὰν διακονίαν, τὴν ὁποίαν ἡ ἀγία φιλία, κλίνουσα εὐλαβῶς γόνυ πρὸ τῆς σεπτῆς σου λάρνακος, μὲ παρορμᾶ νὰ σοὶ προσφέρω ὡς φόρον ἀγάπης, τιμῆς καὶ σεβασμοῦ ἐκ μέρους τῶν πολυαριθμῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν φίλων σου, ἐν οἷς καὶ Πατριάρχαι καὶ ἀρχιερεῖς καὶ ἐπιφανεῖς τοῦ ἡμετέρου Γένους ἄνδρες. Ἐγὼ δὲ οὐδόλως ἀπόκησα νὰ συμμορφωθῶ πρὸς τὴν εὐγενῆ φιλικὴν θέλησιν, ἀφοῦ μάλιστα ἡ θέλησις τῶν φίλων συνέπιπτε καὶ πρὸς τὴν ἐκπεφασμένην ρητὴν ἐπιθυμίαν Σου, τὴν ὁποίαν ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην λαβὼν ἀπὸ τῶν χειλέων Σου μετὰ τῶν γεραρῶν εὐχῶν Σου, ἐν ὀδύνῃ ψυχῆς ἐκπληρῶ σήμερον. Ζητῶ δὲ συγγνώμην παρὰ τῆς ἱερᾶς σου σκιᾶς ἐὰν πολὺ τῶν πραγμάτων θὰ καθυστερήσῃ τὸ ἀνατεθέν μοι φιλικὸν καθήκον, καθότι αἱ ἀρεταὶ σου πρεπωδέστερον θὰ ἐξυφαίνοντο καὶ τὰ ἔργα

σου εὐπρεπέστερα θὰ παρίσταντο ἐὰν ἡ γλῶσ-
σα καὶ ἡ διάνοια τοῦ ὑμνητοῦ σου δὲν συνεί-
χοντο τὴν στιγμὴν ταύτην ὑπὸ ψυχικῆς ὀδύ-
νης καὶ θλίψεως. Ναί. Ζητῶ ὡσαύτως συγ-
γνώμην, ἐὰν δὲν θὰ σὲ ὑμνήσω προσηκόντως
καὶ ἀνταξίως τῶν ἀρετῶν σου διὰ καλλιπε-
στάτου ἐπικηδείου, καὶ ἂν δὲν θὰ λαλήσω
ὑπερμέτρως πολλά, μιμούμενος ὡς πρὸς τοῦτο
τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον στρατηγὸν Φωκίωνα,
ὅστις, ὡς διηγεῖται ὁ Χαιρωνεὺς φιλόσοφος
Πλούταρχος ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ ὁμιλήσῃ, ἀντὶ
νὰ σκέπτηται πῶς νὰ ὁμιλήσῃ περισσότερον, αὐ-
τὸς ἠγωνίζετο πῶς νὰ τελειώσῃ συντομώτερον.

Ἀκούσατε λοιπόν, ᾧ παρόντες, ἀκούσατε
τὴν καθ' ἅπαντα τὸν βίον τοῦ πατρὸς Μελε-
τίου ἐκλάμψασαν εὐσέβειαν καὶ ἀρετὴν αὐτοῦ
καὶ θαυμάσατε, κατὰ τὸ Γραφικόν, τοὺς ἱερεῖς
τοῦ Κυρίου. « Ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου εὐλαβοῦ
τὸν Κύριον, καὶ τοὺς ἱερεῖς αὐτοῦ θαύμαζε »
(Σοφ. Σειρὰχ Ζ' 29).

Μεσοῦσης τῆς πέμπτης δεκαετηρίδος τοῦ
παρελθόντος αἰῶνος ὁ Μιχαὴλ Μιχαηλίδης,
ὡς τότε ὠνομάζετο ὁ πατὴρ Μελέτιος, ἔσχε
τὴν ὑπαρξιν ἐκ γονέων Ἰωάννου Μιχαηλίδου,
τραπεζίτου, καὶ Μαρίας ἐν τῇ μυροβόλῃ Χάλ-
κῃ, ἐν ἣ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν παρεθέριζον οἱ
εὐσεβεῖς ἀλλὰ καὶ εὐποροὶ γονεῖς αὐτοῦ, οἵτινες
τὸν χειμῶνα παρεχέμαζον εἰς τὸ περιδοξὸν
Φανάριον, ἔνθα τὸ περίβλεπτον ἐκεῖνο ἀνά-

κτορον τῶν παραδόσεων τῆς Φυλῆς μας, καὶ
ἐντὸς τοῦ ὁποίου τόσον ἔξοχοι ἀρεταὶ ἀπε-
θεοῦντο καὶ τόσον εὐρεῖαι ἀλόφεις ἐσυμβολί-
ζοντο. Ὁ Μελέτιος ἀνετράφη ἐν τῷ ἐν Φανα-
ρίῳ ἀρχοντικῷ οἴκῳ τῆς προμήτορος αὐτοῦ
Ἑλισαβίτσας, ἀνεψιᾶς ἐπ' ἀδελφῇ τοῦ μέγα
ὄνομα ἐπὶ παιδείᾳ, μεγάλῃ, ἀρετῇ, περινοῖα
καὶ διοικητικῇ ἰκανότητι ἀραμένου περικλεε-
στάτου μητροπολίτου Χαλκηδόνος Ζαχαρίου
τοῦ Λεσβίου (1926)⁽¹⁾.

(1) Ὁ Χαλκηδόνος Ζαχαρίας (ὁ κατὰ κόσμον Ἰωάννης)
ὑπῆρξε τρόφιμος τοῦ ἐν Κυθωνίαις ὀνομαστοῦ Γυμνασίου
καὶ μαθητῆς τοῦ μεγάλου τοῦ Γένους Διδασκάλου Βενιαμὶν
τοῦ Λεσβίου. Δεκαοκταέτης ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν
προσλαμβάνεται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ τότε Ἡρακλείας
Ἰγνατίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου χειροτονηθεὶς εἰς διάκονον ὠνο-
μάσθη Ζαχαρίας καὶ ἐχρημάτισε ταμίας τοῦ Γέροντός του.
Μετά τὴν τελευταίαν τοῦ Ἡρακλείας εἰσάγεται εἰς τὰ πατριαρ-
χεῖα καὶ κατόπιν ἐκλέγεται Μητροπολίτης Βερροίας. Τῷ
1826 διωρίσθη Μητροπολίτης Χαλκηδόνος, ἔχων τὴν χειμε-
ρινὴν μητρόπολιν εἰς Κουσγουντζούκιον, τὴν δὲ θερινὴν εἰς
Χαλκηδόνα. Ἀπεβίωσε τῷ 1838 ἐν ἡλικίᾳ 77 ἐτῶν.

Ὁ Ζαχαρίας ὡς Μητροπολίτης Βερροίας ἐστάλη ὑπὸ
τῆς Μ. Ἐκκλησίας, τῇ ἀξιώσει τῆς ἐξουσίας, εἰς Πελοπόν-
νησον ὅπως συμβουλεύσῃ τοὺς ἐπαναστάτας ἵνα ὑποταχθῶ-
σιν εἰς τοὺς κρατοῦντας. Ἐξωρίσθη δὲ, Μητροπολίτης ὢν
Χαλκηδόνος μεθ' ἑνὸς ἀρχιτέκτονος καὶ ἑνὸς πατριαρχικοῦ
γραμματέως εἰς Καισάρειαν, ὡς οἰκοδομήσας ἄνευ σουλτα-
νικοῦ ἰσραδὲ τὸν ἐν Πασᾷ Παξὲ τοῦ Βοσπόρου ἱερὸν ναόν.
Ὁ Ζαχαρίας κατὰ τὴν ἐν τῇ ἐξορίᾳ διαμονὴν του ὑπεδέχθη
μετὰ προσφωνήσεως βαρυσημάντου τὸν ὡσαύτως εἰς Και-
σάρειαν κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1830 ἐξωρισθέντα Οἰκουμενικὸν
Πατριάρχην Ἀγάθᾳγγελον. Μετὰ τριετῆ ἐξορίαν ἐπανελθὼν
ὁ Ζαχαρίας εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀποκατεστάθη καὶ πάλιν
εἰς τὴν Μητρόπολιν Χαλκηδόνος, τὴν ὁποίαν ἐν τῷ μεταξύ

Ὁ προκείμενος νεκρὸς ἕνεκα τῆς ἀνατροφῆς αὐτοῦ καὶ τῶν οἰκογενειακῶν σχέσεων πρὸς τὰς οἰκογενεῖας ὅσαι κατῴκουν κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐν Φαναρίῳ, ἀπέκτησε πλούσια προσόντα καὶ μεγάλας κοινωνικὰς ἀρετάς. Ἰστορεῖται ὅτι ὁ πάππος τοῦ Μελετίου Σάββας Ἀντωνίου, ὀνομαστὸς τραπεζίτης τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀποθανὼν ἐκηδεύθη ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου ΣΤ' τοῦ ἀπὸ Σερρών. Ἐμαθήτευσεν ὁ Μελέτιος εἰς τὴν ἐν Φαναρίῳ Ἀλληλοδιδασκτικὴν Σχολὴν καὶ εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Ἐμπορικὴν. Τὸ θρησκευτικὸν δὲ πῦρ, ὅπερ εἶχεν ἀναφθῆ ἕξ ἀπαλῶν ὀνύχων εἰς τὴν καρδίαν τοῦ κηδευομένου ἀνδρός, ὥθει αὐτὸν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὸ νὰ ἀγαπήσῃ τὰ τοῦ Κυρίου ἀγαπητὰ σκηνώματα, καὶ οὕτω ἐτέρπετο ὁ αἰμνηστος εὐρισκόμενος ἐν αὐτοῖς καὶ ἐντροφῶν ἐν τῇ ἀκροάσει καὶ μελέτῃ τῶν θείων, ἡσθάνετο δὲ καὶ ζῆλον θεῖον καὶ ἄσβεστον πόθον ὅπως ὑπηρετήσῃ τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ. Τὸ ἐν

εἶχε καταλάβει ὁ τότε Μητροπολίτης Σηλυβρίας, ἐξάδελφος τοῦ Μεγάλου Λογοθέτου.

Ὁ Ζαχαρίας ὑπῆρξε κληρικὸς λογιώτατος, ἠθικώτατος, θαυμαζόμενος διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν συγχρόνων του καὶ καλούμενος «παρθένος ἀρχιερεύς». Διεκρίθη δὲ καὶ ὡς ἀνὴρ μουσικώτατος καὶ καλλιφῶνος.

Ἐκ τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἱεράρχου τούτου Βαλασίας ἐγεννήθησαν τρία τέκνα, ἐξ ὧν τὸ ἐν, ἡ Ἐλισάβητ, εἶναι ἡ μάμμη τοῦ Μελετίου. Ἐκ τῆς Ἐλισάβητ ἐγεννήθησαν δύο τέκνα, ὁ Ἀντώνιος Σαββίδης, τραπεζίτης, καὶ ἡ Μαρία Μιχαηλίδου, μήτηρ τοῦ Μελετίου.

τῇ καρδίᾳ τοῦ Μελετίου ἱερὸν πῦρ ὥθει αὐτὸν εἰς ἀναζήτησιν σταδίου, ἀρμοδιωτέρου πρὸς τὴν ἐργασίαν τῆς ἀρετῆς, σταδίου ὅλως ἐν ἀντιθέσει κειμένου πρὸς τὰ ἐγκόσμια. Ἀπεφάσισε ν' ἀρνηθῆ τὸν κόσμον, ν' ἀκολουθήσῃ τῷ Χριστῷ, ἀφιερῶσας ἑαυτὸν ἐκ νεανικῆς ἡλικίας εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ. Ναί. Μοναχὸς εἶναι ὄντως—κατὰ Ἰσίδωρον τὸν Πηλουσιώτην— «ὁ ἐν αὐτῇ τῇ ἀκμῇ τοῦ χειμῶνος διασώζων τὴν ναῦν κυμαινομένην καὶ χαλινῶν τὴν φύσιν», ὁ ἀπαστράπτων ὑπὸ τὸ μέλαν τριβόνιον τοῦ μοναχοῦ «ὡς ἀστὴρ ἐωθινὸς ἐν μέσῳ νεφέλης» (Σειρὰχ Ν' β').

Οὕτω προχειρισθεὶς ὁ Μελέτιος εἰς διάκονον ἐν Φιλιππουπόλει ὑπὸ τοῦ τότε μητροπολίτου Φιλιππουπόλεως Γρηγορίου τοῦ Λεσβίου διορίζεται ὡς τοιοῦτος τῷ 1882 εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον ναὸν τοῦ ἀγίου Δημητρίου, εἰς τὸν ὁποῖον ὁρᾶται σήμερον νεκρὸς καὶ ἄπνους. Ἐπὶ τετράμηνον μόνον διηκόνευσεν ἐνταῦθα, κατόπιν δὲ προσλαμβάνεται ὡς διάκονος εἰς τὸν ἐν Χάλκῃ ναὸν τοῦ ἀγίου Νικολάου, ἔνθα ὑπηρετήσεν ἐπὶ ὄλην ἐνδεκαετίαν. Τῷ 1893, κατ' αἴτησιν τῆς Ἐφοροεπιτροπῆς Πριγκήπου, χειροτονεῖται εἰς πρεσβύτερον καὶ χειροθετεῖται Ἀρχιμανδρίτης ὑπὸ τοῦ τότε ἀριστοτόκου μητροπολίτου Χαλκηδόνος Ἰωακείμ Εὐθυβούλη, καὶ ἔκτοτε ὅλον τὸ στάδιον τοῦ βίου του διήλθεν εἰς τὴν νῆσον ταύτην ὡς ἱερατικῶς προῖ-

στάμενος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἐκκληρῶν μετὰ θαυμαστῆς ἱεροπρεπείας τὰ ἱερατικὰ αὐτοῦ καθήκοντα μέχρι ἐσχάτων, ὅτε ἢ φιλότιμος κοινότης Πριγκήπου, τιμῶσα μεγαλῶς τὰς πολυετείς αὐτοῦ ὑπηρεσίας, ἔθηκεν αὐτὸν ὑπὸ σύνταξιν, καὶ ἔκτοτε, ἦτοι ἀπὸ ἔτους περίπου, ὁ πατὴρ Μελέτιος διήνυεν ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀποχῇ ἀπὸ παντὸς κόπου τὰς τελευταίας ἡμέρας του, ἐν μέσῳ τῶν περιποιήσεων καὶ περιθάλψεων τῆς πεφιλημένης, τῆς πολυσέμνου, τῆς πολυσεβάστου, τῆς ἐν παντὶ τῷ βίῳ ἀχωρίστου καὶ ἀφωσιωμένης ἀδελφῆς αὐτοῦ Ἑλισάβετ. Διεκρίθη δὲ ὁ θρηνούμενος πρεσβύτερος ἐν τῇ ἱερατικῇ του δράσει ὡς ἄξιος διπλῆς τιμῆς. «Οἱ καλῶς προεστῶτες πρεσβύτεροι, διπλῆς τιμῆς ἀξιούσθωσαν»· πρῶτον μὲν διότι εὐσεβῶς καὶ ἐναρέτως ἐβίωσε, δεύτερον δὲ διότι εἰς τοὺς χριστιανούς τῆς νήσου ταύτης ὑπῆρξεν ἢ εἰκὼν τῆς πίστεως, τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀρετῆς, παρέχων πάντοτε καὶ ἐν παντὶ καὶ πρὸς πάντας τὸ καλὸν παράδειγμα.

Φιλόχριστον καὶ εὐσεβὲς ἀκροατήριον. Θρησκεία ἄνευ ἱερέων εἶναι τι ἄγνωστον καὶ ἐν αὐτῇ ἔτι τῇ τῶν ἐθνῶν ἱστορία. Ὁ προκείμενος δὲ νεκρὸς ὡς ἱερεὺς ἀνῆκεν εἰς τὴν ἀρχαίαν τῶν πρεσβυτέρων σχολήν. Δὲν ἐθεώρει τὸ ὑψηλὸν τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα ὡς μέσον πορισμοῦ, ὡς ἀξίωμα ἀναπαύσεως καὶ ὀκνηρίας. Ἐγίνωσκεν ὅποια αὐταπάρνησις ἀπαιτεῖται παρὰ τοῦ

ἀληθοῦς ἱερέως πρὸς δικαίωσιν τῆς κλήσεώς του, πρὸς διατήρησιν τῆς ἐμπιστευθείσης αὐτῷ ἱερᾶς παρακαταθήκης. Ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ ἱερεὺς δεόν ἵνα ἦ πανταχοῦ καὶ πάντοτε λύχνος καιόμενος καὶ φαίνων. Ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ ἱερεὺς εἶναι ὁ διδάσκαλος τοῦ λαοῦ, ὁ ταμίας, ᾧ ἐνεπιστεύθη ὁ Θεὸς τὴν σωτηρίαν μυριάδων ψυχῶν. Ὁ ἱερεὺς εἶναι ὁ θεῖος μυστοπόλος τοῦ Χριστιανισμοῦ, δι' οὗ τελοῦνται πάντα τὰ μυστήρια, ὅτι εἶναι ὁ θύτης τοῦ παναγίου Ἀμνοῦ, ὁ λειτουργὸς τοῦ μυστηρίου τῶν μυστηρίων, τῆς θείας Εὐχαριστίας. Ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ ἱερεὺς εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ (Α' Τιμ. στ. 11), διότι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καλεῖται εἰς τὸ μέγα τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα. «Οὐχ ὑμεῖς—λέγει ὁ Σωτὴρ ἡμῶν πρὸς τοὺς Ἀποστόλους—οὐχ ὑμεῖς μὲ ἐξελέξασθε, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς». «Ἐγὼ εἰμὶ ὁ καλέσας ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, ἐγὼ εἰμὶ ὁ ἀναδείξας ὑμᾶς φῶς τοῦ κόσμου, ὅλης τῆς γῆς, ἵνα ἀγιάσητε καὶ σώσητε τὰς ψυχὰς τοῦ λαοῦ». Ὁ ἱερεὺς εἶναι «Ἄγγελος Κυρίου Παντοκράτορος», ἢ δὲ ἀποστολή καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ εἶναι θεῖα. Καὶ θεῖα μὲν εἶναι ἢ ἀποστολή τοῦ ἱερέως, διότι ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ἀποστέλλεται ἵνα ἀγιάσῃ τοὺς πιστοὺς διὰ τῶν ἁγίων μυστηρίων καὶ οὕτω σώσῃ τὰς ψυχὰς αὐτῶν καὶ ὁδηγήσῃ αὐτὰς εἰς νομὰς σωτηρίους. Θεῖον δὲ τὸ ἔργον τοῦ ἱερέως, διότι ἴσταται μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, διότι

ἀποστέλλεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ νὰ προσεύχεται ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, νὰ ὁμιλῇ μετὰ τοῦ Θεοῦ, νὰ ἀναβιβάζῃ δηλονοῦν τὴν διάνοιαν τῶν πιστῶν διὰ τῆς προσευχῆς μέχρι τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης τοῦ Ὑψίστου, καὶ ἐκεῖθεν ν' ἀποκομίζῃ δι' αὐτοὺς πάντα ἁγιασμὸν καὶ θείαν εὐλογία. «Καθαρθῆναι δὲ πρῶτον — παραγγέλλει ὁ θεολόγος Γρηγόριος—εἶτα καθάραι σοφισθῆναι καὶ οὕτω σοφίσαι γενέσθαι φῶς καὶ φωτίσαι· ἐγγίσαι Θεῷ καὶ προσαγαγεῖν ἄλλοις· ἁγιασθῆναι καὶ ἀγιάσαι». Ἴδου ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον συχνάκις ὁ ἀείμνηστος ὑπεδείκνυε τὴν ἰδίαν ἀνικανότητα διὰ τὸ μέγα τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα, τὸ ὁποῖον ἔφερεν, ὡς ποτε ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ὅστις, σφοδρῶς παρακινούμενος ὑπὸ τοῦ στενοῦ φίλου του, τοῦ οὐρανοφάντορος Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, νὰ ἀναλάβῃ τὸ ὑψηλὸν τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα ἀπεποιεῖτο, τὴν ἰδίαν ἀναξιότητα προβάλλων.

Καὶ ἐν γένει ὁ βίος τοῦ Μελετίου ἦτο βίος κληρικῶ, συναισθανομένου τὸ θεῖον αὐτοῦ ἔργον καὶ ἀξίωμα. Πόσον δὲ εὐδοκίμως ἐξεπλήρωσε τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ, οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν ἔχει ἀνάγκην νὰ μάθῃ παρ' ἐμοῦ, τοῦ αὐτοσχεδίως ἐπιτελοῦντος τὴν στιγμὴν ταύτην τὸ λυπηρὸν τοῦτο καθῆκον. Καὶ τίς δύναται πρὸς τοῖς ἄλλοις νὰ λησμονήσῃ τὴν ἐν ταῖς ἱεροτελεστίαις ἱεροπρέπειαν τοῦ πατρὸς Μελετίου, τὴν θαυμασίως συγκινηθεμένην μετὰ τῆς ἀνυ-

ποκρίτου εὐλαβείας, τῆς εὐσεβείας καὶ κατανύξεως αὐτοῦ, καὶ ἥτις συνήρπαζε τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τῶν ἐκκλησιαζομένων; Τίς δὲν ἐνθυμεῖται μετὰ σεβασμοῦ τὸν προκείμενον ἱερόν ἄνδρα, ὅστις διὰ τοῦ ἰδίου παραδείγματος καὶ τῆς ζώσης καὶ ἐνεργοῦ πίστεως προέτρεπεν εἰς ἀνυπόκριτον εὐσέβειαν τὸν ὁμογενῆ λαὸν τῆς Πριγκήπου καὶ εἰς ἀνελλιπῆ ἐκπλήρωσιν τῶν θρησκευτικῶν αὐτοῦ καθηκόντων; Τίς δὲν ἀναπολεῖ τὸν ἀληθῆ τοῦτον τοῦ Χριστοῦ μαθητὴν, ὅστις καὶ τοὺς διαφορομένους αὐτῷ ἐτίμα, καὶ τοὺς λυποῦντας αὐτὸν ἠλόγει καὶ ἐπιεικῶς συνεχώρει; Τὸν ἀείμνηστον ἠγάπα ἢ κοινωνία καὶ διὰ τὸ φιλεύσπλαγχον αὐτοῦ, τὸ φιλελεῆμον καὶ εὐσυμπάθητον αὐτοῦ πρὸς τοὺς πάσχοντας καὶ πάντας ἐν γένει τοὺς βοηθείας τινὲς δεομένους.

Ὑπὸ τοιούτων προσόντων κεκοσμημένος ὁ πατὴρ Μελέτιος δικαίως ἐπὶ τῇ ἀποδημίᾳ του ἐβύθισεν εἰς πένθος βαθύτατον τὴν Πριγκήπον. «Ἀπέθανε Σαμουήλ, καὶ συναθροίζονται πᾶς Ἰσραήλ, καὶ κόπτονται αὐτόν, καὶ θάπτουσιν αὐτόν».

Δικαίως θρηγοῦσι καὶ ὀλοφύρονται οἱ εὐγενεῖς συγγενεῖς καὶ οἰκεῖοι τοῦ μακαρίτου, στερηθέντες τοῦ ἀγλαωτέρου αὐτῶν σεμνώματος, τοῦ πολυσεβάστου ἀδελφοῦ καὶ θείου αὐτῶν, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ ἀστήρ τοῦ βίου αὐτῶν ὁ ἀπαυγάζων φίλτρον.

Θρηνοῦσιν οἱ πολυπληθεῖς τοῦ μακαρίτου φίλοι, τὸν περιφίλητον, τὸν προῶν, τὸν μειλίχιον, τὸν τίμιον, τὸν εἰλικρινῆ, τὸν εὐπροσήγορον φίλον.

Βαρυαλοῦσι καὶ οἱ ἐνταῦθα παριστάμενοι υἱοὶ Ἀαρῶν, οἱ προσφιλέστατοι συνάδελφοι αὐτοῦ, οἱ ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ καὶ οἱ ἐν ταῖς λοιπαῖς Πριγκηπονήσοις, οἵτινες θερμῶς ἠγάπησαν αὐτὸν καὶ παρ' αὐτοῦ ἐν ἴσῃ μοίρᾳ ἀντηγαπήθησαν, καὶ οἵτινες κυκλοῦσιν ἤδη φιλαδέλφως τὴν νεκροδόχον λάρνακα αὐτοῦ. «Κυκλόθεν αὐτοῦ στέφανος ἀδελφῶν ὡς βλάστημα κέδρου ἐν τῷ Λιβάνῳ, καὶ ἐκύκλωσαν αὐτὸν ὡς στελέχη φοινίκων, καὶ πάντες οἱ υἱοὶ Ἀαρῶν ἐν δόξῃ αὐτῶν» (Σειρὰχ 20, 13).

Βαρυαλεῖ καὶ ὁ δακεθύμως προεξάρχων τῆς μεγαλοπρεποῦς ταύτης κηδείας ἀρχιποιμάντωρ τῆς θεοσώστου ταύτης ἐπαρχίας, ὅστις, ὡς συζῶν τῇ πατρίᾳ εὐσεβείᾳ, πρὸ τριετίας τὸν ἐνάρετον βίον, τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν εἰς τὸ καθῆκον ἀφοσίωσιν τοῦ προκειμένου φίλου ἡμῶν ἀρχιμανδρίτου Μελετίου ἀμείβων, ἀπένειμεν αὐτῷ τὸ τιμητικὸν ὀφφίκιον τοῦ Πρωτοσυγκέλλου τῆς ἱερᾶς ταύτης μητροπόλεως.

Ὑπὸ δικαίας θλίψεως συνέχεται καὶ ὁ ἐνταῦθα τῇ στιγμῇ ταύτῃ διὰ καταλλήλου ἀντιπροσώπου παριστάμενος ὑπάτος τῆς Ἐκκλησίας ἰθύντωρ, ὁ πανευκλεῶς ἐμπείρως καὶ συνετῶς τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον πηδαλιουχῶν

Φώτιος ὁ ἀπὸ Δέρκων, ὅστις παῖς ἔτι ὢν ἐξετίμησε καὶ ἐθαύμασε τὸν ἀείμνηστον Μελετίον, ἱερατεύοντα εἰς τὴν νήσον ταύτην, ὑπὸ τὸν γλυκὺν οὐρανὸν τῆς ὁποίας ἐβλάστησεν ὁ Παναγιώτατος τῇ 16 Νοεμβρίου 1874 ἐκ τῆς ἐντιμοτάτης, ἀξιοσεβάστου, καλλιγόνου καὶ ἀγλαοκάρπου φυτείας τῶν Μανιατῶν, ἐγαλουχήθη ὑπὸ τὸν ἀρωματώδη ἀέρα αὐτῆς, ἤκουσε νήπιον τὸ γλυκὺ βαυκάλημα τῆς ἐναρέτου καὶ ἀξιομακαρίστου ἐκείνης μητρός του, ἐξετράφη ἐν αὐτῇ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, ἔσχε τὰ πρῶτα νάματα τοῦ μαθητικοῦ αὐτοῦ σταδίου, γονυκλινῆς δὲ ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ ναῷ προσηυχήθη πρὸ τῆς εἰκόνης τοῦ μεγαλομάρτυρος Δημητρίου καὶ ἐζήτησε παρὰ τῆς θείας ἀγαθότητος ὅσα ἀγνὰ καὶ ἅγια, καὶ ηὐτύχησε νὰ ἴδῃ πρὸ ἐνδεκαμήνου ἑαυτὸν πρῶτον ταξίαρχον τῶν ὑπ' οὐρανὸν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ Πατριάρχην πάσης τῆς Οἰκουμένης.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ περᾶνω τὸν παρόντα ἐπικήδειον, ἐπιτρέψατέ μοι, ὦ παρόντες, ἀναλαμβάνων τὴν δύναμιν μεγάλου ρήτορος νὰ διασαλπίσω ἀπὸ τῆς ἱερᾶς ταύτης ἐξέδρας ὅτι ὁ μακάριος Μελέτιος ἠγάπα καὶ ἐσέβετο καὶ ἐλάτρευε τὸν σοφώτατον, τὸν ἐνάρετον καὶ ἐξόχως φιλόανθρωπον Πατριάρχην μας Φώτιον τὸν Β'. Δὲν θὰ λησμονήσωμέν ποτε ὅτι κατὰ τὴν 7^{ην} Ὀκτωβρίου π. ἔ., ὅτε ἐγένετο ἡ παινηγουρικὴ ἀνάρρησις Φωτίου τοῦ Β' ἐπὶ τὴν ἀνωτάτην

περιωπὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας, ὁ πα-
τὴρ Μελέτιος ὄλωσ ἔνθους, χαίρων καὶ ἀγαλ-
λόμενος, ἔσπευσεν εἰς τὸν ναὸν τοῦτον τοῦ
Ἁγίου Δημητρίου καὶ γονυπετήσας ἐνώπιον
τῆς εἰκόνας τοῦ μεγαλομάρτυρος ἐδόξασε τὸν
Θεόν, τὸν καταξιώσαντα αὐτὸν νὰ χαιρετίσῃ
τὴν ἀνατολὴν τῆς εὐτυχοῦς καὶ εὐλογητῆς
ἐκείνης ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ
ἔθνος εἶδον ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου
τὸν ἀληθῆ ἀπόστολον τοῦ Χριστοῦ, τὸν ζη-
λωτὴν τῆς δόξης τῆς Ἐκκλησίας, τὸν χρι-
στομιμῆτως καὶ ἐθνοπρεπῶς δράσαντα, τὸν
προέχοντα μεταξὺ τῶν ἱεραρχῶν τοῦ Οἰκου-
μενικοῦ Θρόνου, τὸν καλλιρρήμονα καὶ ἡδυε-
πῆ ἐκκλησιαστικὸν ρήτορα, τὸν μεστὸν πάσης
χριστιανικῆς ἀρετῆς, τὸν εὐρυμαθῆ, τὸν δεξιῶ-
τατον τοῦ καλάμου χειριστὴν, τὸν κατ' ἐξοχὴν
φιλόανθρωπον καὶ μεγαλόδωρον, τὸν κεκτημένον
μεγάλην διοικητικὴν ἱκανότητα, ἐμβροῖθειαν
πνεύματος, ἀκραιφνῆ φιλογένειαν, εὐγένειαν
αἰσθημάτων, ἀπαράμιλλον εὐπροσηγορίαν καὶ
γλυκύτητα καὶ ἄσπιλον τοῦ βίου λευκότητα
καὶ σωφροσύνην, τὸν διαθρέψαντα διὰ τοῦ
ἄρτου τὸν πτωχόν, τὸν ἀπελπιν, τὸν ἀναξιο-
παθοῦντα, τὸν ἀπροστάτευτον, τὸν ὀρφανόν,
τὸν ἐγκαταλελειμμένον, καὶ ἐν γένει εἶδον ἐκεῖ-
νον, εἰς ὃν ὁ πλούσιος ἐν ἐλέει Θεοῦ πολλὰ
ἐνεπιστεύθη τάλαντα. Ἐδραίαν καὶ ἀδαμάν-
τινον ἔχων πεποίθησιν ὁ ἀείμνηστος Μελέ-

τιος, ὡς καὶ σύμπασα ἡ ὁμογένεια καὶ τὸ ὀρ-
θόδοξον πλήρωμα, ὅτι διὰ τῆς ἐκλογῆς Φω-
τίου τοῦ Β' νέα καὶ λαμπρὰ σελις προστί-
θεται εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Πριγκήπου, καὶ
ὅτι ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ ἀναδειχθή-
σεται ἡ Πριγκήπος ἔνδοξος ὡς γεννήσασα
τὸν μέγαν τῆς Ἐκκλησίας πριγκήπα, παρε-
κάλει τὸν οὐράνιον τῆς Ἐκκλησίας δομήτορα
κατὰ τὴν μεγάλην καὶ ἁγίαν ἐκείνην ἡμέραν
ὅπως τὸν παναγιώτατον γόνον τῆς ὥραιας
ταύτης νήσου, τὸν ἀποσταλέντα τῇ Ἐκκλη-
σίᾳ κατὰ τοὺς χρόνους τούτους τῆς στερῶ-
σεως μεγάλης βουλῆς Αὐτοῦ ἄγγελον, σκέπη,
διαφυλάττη καὶ διατηρῆ ἄσινῃ καὶ ὑγιᾶ ἐπὶ
τοῦ ἀποστολικοῦ Θρόνου τοῦ Πρωτοκλήτου
ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ ἐπὶ πολλοὺς ἡλίου ἀμιλ-
λητῆρας κύκλους μέχρι γήρως βαθυτάτου,
λιπαροῦ καὶ ὀλβίου. Παρεκάλει ὁ προκείμε-
νος νεκρὸς τὸν ἐπουράνιον βασιλέα ὅπως ἐν-
δύσῃ δύναμιν ἐξ ὕψους τὸν νέον Πατριάρχην
μας ἵνα κραδαίνῃ τὰ σκῆπτρα, τὰ ὅποια ἐ-
κλέϊσαν Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ ὁμολογη-
τῆς καὶ ἰσαπόστολος Φώτιος ὁ Α', οἱ μεγάλοι
Γρηγόριοι, καὶ οἱ κατὰ τοὺς κάτω ἐνιαυτοὺς συγ-
χρονίσαντές μοι μεγάλοι Πατριάρχαι, Διονύσιος
ὁ Ε' ὁ ἀρχαιοπρεπῆς καὶ ἱεροπρεπῆς, ὁ δια-
φυλάξας ἀμείωτα τὰ ἀπαράγραπτα ἡμῶν δίκαια
καὶ ἀγτιπαλαίσας εὐθαρσῶς μετὰ τοῦ ἀρνίου
κατὰ τοῦ θηρίου (Ἀποκαλ. ιζ' 14), Ἰωακείμ ὁ

Γ' ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ φιλόκαλος, Κωνσταντῖνος ὁ Ε' ὁ σοφὸς καὶ ἐνάρετος καὶ Γερμανὸς ὁ Ε' ὁ βαθυγνώμων τὴν φρένα, ὁ διαφυλάξας μὲ ἅγιον ζῆλον ἀλωβήτους τοὺς θεοκράντους θεσμούς καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν ὀνόματι Κυρίου Σαβαὼθ θριαμβεύσας κατὰ τῶν ἐν ἄρμασι καὶ ἐν ἵπποις. Παρεκάλει τὸν Θεὸν τῶν δυνάμεων ἵνα περιφράξῃ τὴν Α. Θ. Παναγιότητα τῇ πανοπλίᾳ τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ Πνεύματος καὶ κατευθύνη τὰ διαβήματα Αὐτῆς κατὰ τὰς θείας Αὐτοῦ βουλὰς. Παρεκάλει τὸν Ὑψιστὸν ὅπως στερεώσῃ τὸν Παναγιώτατον καὶ ἐνισχύσῃ ἐν τῷ κραταίῳ Αὐτοῦ βραχίονι ἵνα ἀντιστῇ εἰς πάντα κόπον, εἰς πάντα πειρασμὸν, εἰς πάντα διωγμὸν, εἰς πᾶσαν παγίδα, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ὑπὸ μεγάλων κυμάτων ποντουμένης ὀλκάδος τοῦ Χριστοῦ, καὶ πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους μεγαλεπηβόλων προθέσεων αὐτοῦ.

Ἄλλὰ ποῦ ἤγαγεν ἡμᾶς ἡ ρύμη τοῦ λόγου; Ἐλησμονήσαμεν ὅτι ἔχομεν πρὸ ἡμῶν νεκρὸν τὸν μακάριον Μελέτιον Μιχαηλίδην; Ὁχι. Ἄλλ' ὁ νεκρὸς παρέσχεν ἡμῖν τὸ ἐνδόσιμον ἵνα ἐν παρεκβάσει περὶ τοῦ μεγάλου τέκνου τῆς Πριγκίπου τοῦ νῦν λαμπρύνοντος τὸν Οἰκουμηνικὸν Θρόνον λαλήσωμεν.

Συμπληροῦντες δὲ ἤδη τὸν περὶ τοῦ πατρὸς Μελετίου λόγον, προστίθεμεν ὅτι, καίπερ τετραχωμένος ὁ αἰοίδιμος ὑπὸ πολυετῶν κό-

πων, ἦν ὅμως ἀκμαῖος τὰς σωματικὰς δυνάμεις, γέρον θालερὸς καὶ εὐχαρις. Ἀλλὰ πρὸ μηνὸς περίπου προσβληθεὶς ὑπὸ δεινῆς νόσου, ὑπέκυψε χθὲς εἰς τὸ μοιραῖον τέλος. Καὶ οὕτω «ἀπέθανε Σαμουήλ, καὶ συναθροίζονται πᾶς Ἰσραήλ, καὶ κόπτονται αὐτόν, καὶ θάπτουσιν αὐτόν».

Ὁ αἰοίδιμος εὐσεβῶς καὶ ἐναρέτως βιώσας ἱερατεύων τῷ Θεῷ διήγυσε τὸ ὑπερεβδομηκονταετὲς στάδιον τῆς ζωῆς αὐτοῦ, ὁ δὲ οὐράνιος ἡμῶν Πατήρ, ὅστις «ἔδωκεν αὐτῷ ἱερατείαν λαοῦ, καὶ περιέζωσεν αὐτόν περιστολὴν δόξης» (Σοφ. Σειρὰχ. με' 7), καὶ κατέστησεν αὐτόν οἰκονόμον τῶν αὐτοῦ μυστηρίων, αὐτὸς καὶ νῦν ἐκάλεσεν εἰς τὰ οὐράνια αὐτοῦ σκηνώματα αὐτόν «ἵνα λάβῃ τὸν στέφανον τῆς ζωῆς» (Ἰάκ. Α' 12), κατὰ τὴν θείαν ἐπαγγελίαν.

Ἦδη δέ, ὦ μακάριε λειτουργὲ τοῦ Ὑψίστου, εὐάρεστος τῷ Θεῷ γενόμενος κατὰ τὸν ἐπὶ γῆς βίον σου, δικαιοῦσαι νὰ ἐπαναλάβῃς τὸ ἀποστολικὸν ἐκεῖνο «Τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα, ἤδη ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος» ὃν ὁ ἀθλοθέτης Θεὸς ἀποδίδωσιν ὡς δίκαιος κριτῆς πᾶσι τοῖς τὸν δρόμον τελέσασι καὶ τὴν πίστιν τηρήσασι. Βάδιζε λοιπὸν τὴν ὁδὸν τῆς ἀθανασίας καὶ μακαριότητος «Μακαρία γὰρ ἡ ὁδὸς ἣ πορεύει σήμερον». Ὑπαγε ἵνα ἀναπαυθῆς ἐκ τῶν τῆς ματαιότητος κοπώσεων. «Μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ

ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπάρτι. Ναί, λέγει τὸ πνεῦμα, ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν, τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ μετ' αὐτῶν» (Ἀποκαλ. ιδ' 13).

Ἐν τέλει δέ, ἀδελφοί, παρακαλῶ πάντας ὑμᾶς τοὺς τιμῶντας τοὺς τὴν Ἐκκλησίαν πιστῶς ὑπηρετοῦντας κληρικούς καὶ συρρεῦσαντας ἐν τῷ ναῷ τούτῳ πρὸς ἐκπλήρωσιν ἱεροῦ καὶ ὑστάτου καθήκοντος, δεῦτε προσέλθωμεν καὶ ἀσπασθῶμεν τὴν δεξιὰν τοῦ πατρὸς Μελετίου τὸ ὑστατον, τὴν τοσάκις εὐλογήσασαν ἡμᾶς, καὶ ἤδη εὐλογοῦσαν ἡμᾶς ἄνωθεν ἐκ τῆς θριαμβεύουσας Ἐκκλησίας, καὶ αἰτησώμεθα παρὰ τοῦ Ὑψίστου ἵνα παραμυθῆ πάντας τοὺς θρηνοῦντας τὴν ἀποδημίαν αὐτοῦ, κρατύνῃ δὲ πάντας τοὺς κληρικούς εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας, ἰδίᾳ δὲ τὸ περίδοξον τέκνον τῆς Πριγκήπου, τοῦ ὁποίου μεθ' ὑπερηφανείας βλέπουσιν Ἐκκλησία καὶ Ἔθνος τὰ εὐοίωνα προοίμια τοῦ Πατριαρχικοῦ αὐτοῦ βίου, τὰ προμνηστευόμενα τὴν ἀνατολὴν νέας χρυσῆς περιόδου τῆς Ἐκκλησίας.

Τοῦ αἰοδίμου ἀρχιμανδρίτου καὶ Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πριγκηπονήσων Μελετίου Μιχαηλίδου αἰωνία καὶ ἄληστος εἴη ἡ μνήμη ἐπὶ τῆς γῆς, αἰωνία καὶ ἀθάνατος εἴη ἡ δόξα ἐν οὐρανοῖς. Γένοιτο, ἀξιωμακάριστε καὶ αἰοίδιμε τοῦ Ὑψίστου λειτουργέ.

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΗΔΕΙΑΝ

ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ

ΕΚ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

Τὰ κατὰ τὸν θάνατον.

Ἡ ἐφημερὶς « Ἀὐγή » τῆς 26 Αὐγούστου 1930.

Ἀγγελτήριο καὶ Ψήφισμα περὶ τοῦ θανάτου καὶ τῆς κηδείας τοῦ πατρὸς Μελετίου :

ΑΓΓΕΛΗΡΙΟΝ

« Ἡ Ἐφοροεπιτροπὴ τῆς Ὁρθοδόξου Κοινότητος Πριγκήπου ἀγγέλλει μετὰ βαθυτάτης θλίψεως τὸν θάνατον τοῦ πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτου καὶ Πρωτοσυγκέλλου τῆς Μητροπόλεως Πριγκηπονήσων

ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ

ἐπὶ 37 συναπτὰ ἔτη ἱερατεύσαντος ἐν τῷ ἐν Πριγκήπῳ μητροπολιτικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Δημητρίου καὶ ἀποβιώσαντος χθές.

Ἡ κηδεία του γενήσεται σήμερον Τρίτην, 26 Αὐγούστου, ὥραν 11, ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ.

Ἡ Ἐφοροεπιτροπὴ».

ΨΗΦΙΣΜΑ

«Ἡ Ἐφοροεπιτροπὴ τῆς Ὁρθοδόξου Κοινότητος Πριγκήπου, συνελθοῦσα σήμερον, ἐπὶ τῷ θλιβερῷ ἀγγέλματι τοῦ θανάτου τοῦ σεβασμίου Ἀρχιμανδρίτου καὶ Πρωτοσυγκέλλου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Πριγκηπονήσων

ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ

ἐπὶ 37 συναπτὰ ἔτη ἱερατεύσαντος ἐν τῇ μητροπολιτικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, εἰς ἔκτακτον συνεδρίαν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. μητροπολίτου Πριγκηπονήσων κ. Θωμᾶ, ἀπεφάσισε :

- 1) Νὰ κηδευθῇ ὁ νεκρὸς κοινοτικῇ δαπάνῃ, εἰς ἐνδειξιν τιμῆς καὶ σεβασμοῦ.
- 2) Ν' ἀπευθυνθῇ συλλυπητήριος ἐπιστολὴ πρὸς τοὺς οἰκείους τοῦ μεταστάντος.
- 3) Νὰ κρούουν σήμερον καὶ αὔριον πενθίμως οἱ κώδωνες τῶν ναῶν.
- 4) Νὰ περυστῇ εἰς τὴν κηδείαν ἡ Ἐφοροεπιτροπὴ ἐν σώματι.
- 5) Νὰ γίνῃ κατάλληλος προσφώνησις ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς Ἐφοροεπιτροπῆς.
- 6) Νὰ δημοσιευθῇ τὸ παρὸν ψήφισμα διὰ τοῦ τύπου.

Ἐν Πριγκήπῳ, τῇ 25 Αὐγούστου 1930.

Ἡ ἐφημερὶς « **Αὐγὴ** » ἐδημοσίευσε τὴν ἐξῆς Νεκρολογίαν εἰς τὸ φύλλον τῆς 26 Αὐγούστου :

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

«Λευίτης ἀληθής, διανύσας τὸν ὑπερεβδομηκονταετηρίον αὐτοῦ ἐν τῇ ἐνασχίσει χριστιανικῶν ἀρετῶν, ἀπεβίωσε χθὲς ἐν Πριγκήπῳ ἐξ ὀξυτάτης νόσου καὶ κη-

δεύεται σήμερον, ὁ ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν προϊστάμενος τῆς ἐν τῇ νήσῳ ἱερᾶς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἀρχιμανδρίτης **Μελέτιος Μιχαηλίδης**.

Ὁ ἀείμνηστος, ἔχων κληρονομίαν τὸ κληρικὸν στάδιον ἐκ τοῦ διαπρεπεστάτου ἐπὶ παιδείᾳ, ἀρετῇ, ἀνεπιλήπτῳ βίῳ καὶ διοικητικῇ ἰκανότητι μητροπολίτου Χαλκηδόνος Ζαχαρίου τοῦ ἐκ Μιτυλήνης, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνεπιβία Ἐλισαβίτσα ὑπῆρξε μάμμη τοῦ ἀγαθοῦ τούτου Λευίτου, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἱερατείαν, διακριθεὶς ὡς κληρικὸς εὐλαβέστατος, τὰ ἥθη χρηστός, μελίχιος καὶ προσηγής, διὸ καὶ ἀπῆλαυεν ἀμερίστως τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης πάντων τῶν Χριστιανῶν τῆς Πριγκήπου, καὶ τῆς ὑπολήψεως καὶ ἐκτιμήσεως τῶν ἀλλοθνήων, ἀποθνήσκων δὲ καταλείπει μνήμην ἀγίῳ καὶ ἄληστον καὶ θλίψιν γενικὴν εἰς πάντας τοὺς γνωρίσαντας αὐτόν, οὔτινες ὡς πατέρα τὸν ἠγάπων καὶ τὸν ἐσέβοντο. Πρὸ τριετίας δὲ ηὐτύχησε νὰ ἐορτάσῃ καὶ τὴν πεντηκονταετηρίδα τῆς ἱερατείας αὐτοῦ, ὅτε καὶ ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ νῦν μητροπολίτου Πριγκηπονήσων διὰ τοῦ ὄφρικίου τοῦ Πρωτοσυγκέλλου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως».

Ἡ ἐφημερὶς « **Ἀπογευματινὴ** » ἔγραψε τὰ ἐξῆς :

«Ἐν προβεβηκυία ἡλικίᾳ ἀπεβίωσε χθὲς ἐν Πριγκήπῳ, κατόπιν ὀλιγοήμερου ἀλλ' ὀξείας νόσου, καὶ σήμερον κηδεύεται σεβαστὸς Λευίτης, ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου ἐκ τῶν κοσμησάντων τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ, ὁ ἐπὶ τέσσαρας δεκάδας ἐτῶν προϊστάμενος διατελέσας τῆς ἐν τῇ νήσῳ ἐκείνῃ ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Δημητρίου Ἀρχιμανδρίτης **Μελέτιος Μιχαηλίδης**.

Ὁ αἰδίμος διατρανώσας ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ πολλὰς

χριστιανικὰς ἀρετάς, χαρακτῆρα πρᾶον καὶ σεβάσμιον, εὐσέβειαν καὶ ἀγαθότητα, ἅτινα ἐκτιμηθέντα ὑπὸ τοῦ νῦν ποιμαίνοντος τὴν ἐπαρχίαν Πριγκηπονήσων, προσεπόρισαν αὐτῷ τὸν τιμητικὸν τίτλον τοῦ Πρωτοσυγκέλλου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως, δικαίως ἐκτήσατο τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν πάντων τῶν γνωρισάντων αὐτὸν καὶ ἰδίᾳ τῆς ὁμογενοῦς κοινότητος τῆς νήσου, ἐν ἣ εὐδοκίμως ἱεράτευσεν.

Εὐχόμεθα ὅπως ἡ μνήμη τοῦ ἀοιδίου Μελετίου διαμείνῃ ἀγήρως καὶ αἰωνία».

Ἡ ἐφημερὶς «**Τὰ Χρονικά**» ἔγραψε τὰ ἐξῆς :

«Ἀπεβίωσε χθὲς ἐν Πριγκήπῳ εἰς γῆρας βαθύ ὁ ἐπὶ τεσσαρχονταετίαν ἱερατεύσας ἐν Πριγκήπῳ ἀρχιμανδρίτης **Μελέτιος Μιχαηλίδης**.

Λευίτης ἀληθῆς, διακριθεὶς διὰ τὸ χριστιανικὸν τοῦ ἥθους ἀφίνει μνήμην ἀληστον καὶ θλιψὴν γενικὴν εἰς τὸ ποίμνιον, ὅπερ ἐποίμανε καὶ τοὺς γνωρίσαντας ἐν γένει αὐτόν.

Ἡ κηδεῖα του ἐτελέσθη σήμερον, προεξάρχοντος τοῦ μητροπολίτου Πριγκηπονήσων κ. Θωμᾶ, δαπάνῃ τῆς Κοινότητος Πριγκήπου, παρ' ἣ εἰργάσθη».

Η ΚΗΔΕΙΑ

Ἡ ἐφημερὶς «**Ἀυγή**» τῆς 27 Αὐγούστου ἐδημοσίευσε τὰ ἐξῆς :

«Ἐπιβλητικὴ καὶ μετὰ πρωτοφανοῦς διὰ τὴν Πρίγκηπον πομπῆς ἐτελέσθη χθὲς, κοινοτικῇ δαπάνῃ, ἡ κηδεῖα τοῦ ἀρχιμανδρίτου καὶ Πρωτοσυγκέλλου τῆς

μητροπόλεως Πριγκηπονήσων **Μελετίου Μιχαηλίδου**, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. μητροπολίτου Πριγκηπονήσων κ. Θωμᾶ μετὰ τοῦ Θεοφ. ἐπισκόπου Λεύκης κ. Παγκρατίου καὶ Τρωάδος κ. Εὐσταθίου, τῶν ἡγουμένων τῶν ἐν Πριγκήπῳ, Χάλκῃ καὶ Ἀντιγόνη μονῶν καὶ πολλοῦ πρεσβυτερίου ἐκ τῶν τεσσάρων πριγκηπονήσων.

Εἰς τὴν κηδεῖαν παρέστησαν οἱ Ἐφοροεπίτροποι τῆς Κοινότητος ἐν σώματι, οἱ πρόκριτοι, ὅλος ὁ ὁμογενὴς πληθυσμὸς τῆς νήσου, καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν ἄλλων νήσων καὶ ἐκ τῆς πόλεως. Τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ἀντεπροσώπευσεν ὁ Πρωτοσυγκέλλων κ. Φιλόθεος, τὸν δὲ Σεβ. μητροπολίτην Χαλκηδόνος ὁ ἀρχιμανδρίτης κ. Γεράσιμος Καλοκαιρινός, ὅστις καὶ ἐπιτάφιον προσφώνησιν ἀπήγγειλεν ἐν τῷ νεκροταφείῳ. Αἱ κοινότητες τῶν Ἀρμενοκαθολικῶν, τῶν Δυτικῶν καὶ τῶν Ἑβραίων ἀντεπροσωπεύθησαν ὑπὸ τῶν οἰκείων θρησκευτικῶν ἀρχηγῶν. Εἰς τὴν κηδεῖαν παρῆσαν καὶ πολλοὶ συμπολίται Τοῦρκοι, ἐκδηλοῦντες τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην αὐτῶν πρὸς τὸν μακαρίτην.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς νεκρώσιμου ἀκολουθίας ὁ κ. Ν. Ρωμάϊος προσεφώνησε τὸν νεκρὸν ἐξ ὀνόματος τῆς Ἐφοροεπιτροπῆς.

Μετὰ τὴν ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Δημητρίου ψαλεῖσαν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν, χορορχοῦντος τοῦ Πρωτοψάλτου τῆς Μ. Ἐκκλησίας κ. Ἰακώβου Ναυπλιώτου, ὁ προεξάρχων ἀρχιερεὺς δι' ὀλίγων ἀλλὰ καταλλήλων τῇ περιστάσει λέξεων προσεφώνησε μετὰ βαθυτάτης θλίψεως τὸν νεκρὸν, ὁ δὲ Μ. Πρωτέδικος κ. Γ. Παπαδόπουλος ἐξεφώνησε λαμπρὸν ἐπικήδειον, εἰς τὸν ὁποῖον διὰ καλλιτεχνικοῦ χρωστῆρος ἀπεικόνισε τὸν ἐνάρετον κληρικὸν καὶ ἐξιστόρησεν ἐπιτυχῶς τὴν καθ' ὅλον τὸν βίον ἀγαθὴν δρᾶσιν αὐτοῦ.

Μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς ἀκολουθίας ὁ νεκρὸς βασταζόμενος ὑπὸ τοῦ κλήρου ἐναπετέθη εἰς τὴν νεκροφόρον ἀμαξάν, ἣν ἠκολούθουν πολλαὶ ἄλλαι, καὶ μετεφέρθη εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῆς κοινότητος».

«**Τὰ Χρονικά**» ἔγραψαν τὰ ἑξῆς :

«Ἐκηδεύθη χθὲς ὁ τὴν προτεραίαν πλήρης ἡμερῶν ἀποβιώσας ἐν Πριγκήπῳ Ἀρχιμανδρίτης **Μελέτιος Μιχαηλίδης** γεννηθεὶς ἐν Χάλκῃ καὶ ἀνήκων εἰς ἔγκριτον Φαναριωτικὸν οἶκον. Ἡ κηδεία του ἐτελέσθη, κοινοτικῇ δαπάνῃ, μετὰ λίαν τιμητικῆς ἐκκλησιαστικῆς παρατάξεως, προσεζάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πριγκηπονήσων κ. Θωμᾶ μετὰ τῶν ἐπισκόπων Λεύκης καὶ Τρωάδος. Πάνδημος δὲ ἡ Πρίγκηπος βραβεύουσα τὰς χριστιανικὰς ἀρετὰς τοῦ μεταστάντος προσῆλθεν ἵνα παραστῆ εἰς τὴν κηδείαν αὐτοῦ καὶ ἀσπασθῆ τὸ ὕστατον τὴν δεξιάν αὐτοῦ. Παρέστη καὶ ὁ κλῆρος τῶν ἐν τῇ νήσῳ Δυτικῶν καὶ Ἀρμενοκαθολικῶν, ὡς καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἰσραηλιτικῆς κοινότητος καὶ πολλοὶ Μουσουλμάνοι. Ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Πατριάρχου, περιβάλλοντος τὸν ἀείμνηστον δι' ἰδιαιτέρας ἀγάπης, παρέστη ὁ Πρωτοσυγκελλεύων κ. Φιλόθεος.

Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλη ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Δημητρίου. Μετὰ τὴν ἀκολουθίαν δι' ὀλίγων ἀλλὰ χαρακτηριστικῶν λέξεων προσεφώνησε τὸν νεκρὸν ὁ μητροπολίτης Πριγκηπονήσων κ. Θωμᾶς, ὁ δὲ Μ. Πρωτέκδικος κ. Γ. Παπαδέπουλος ἐξεφώνησε τὸν ἐπικήδειον, ἐξάρας τὰς χριστιανικὰς ἀρετὰς τοῦ καλοῦ κληρικοῦ».

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Τὸ διὰ τοῦ ἑμογενοῦς τύπου δημοσιευθὲν *Εὐχαριστήριον* τῆς βαρυνεπιδούσης οἰκογενείας ἔχει ὡς ἑξῆς :

«Μόλις συνελθόντες ἐκ τῆς ὁδύνης ἡμῶν, συνελεῖα τοῦ σκληροῦ θανάτου τοῦ σεβαστοῦ ἀδελφοῦ καὶ θεοῦ ἡμῶν Ἀρχιμανδρίτου **Μελετίου Μιχαηλίδου**, Πρωτοσυγκελλοῦ τῆς μητροπόλεως Πριγκηπονήσων, καθῆκον ἀπαραίτητον ἡμῶν θεωροῦμεν ὅπως μετὰ τῆς εὐγνωμοσύνης ἡμῶν ὑποβάλωμεν θεομᾶς εὐχαριστίας πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Φώτιον, ἀγαθυνθέντα ν' ἀντιπροσωπευθῆ κατὰ τὴν κηδείαν διὰ τοῦ πρωτοσυγκελλεύοντος κ. Φιλοθέου καὶ ἀποστείλαντα τοὺς Θεοφιλεστάτους ἁγίους Λεύκης καὶ Τρωάδος ὅπως πρὸς μείζονα αἴγλην συμμετάσχωσι τῆς κηδείας, εὐχαριστήσωμεν δὲ τὴν Α. Σ. τὸν ἅγιον Πριγκηπονήσων κ. Θωμᾶν, προσιάντα τῆς κηδείας, καὶ ὅστις καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας τοῦ πεφλημένου μας νεκροῦ νυχθημερὸν μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτὸν κλήρου τῆς νήσου, ἰδιαίτατα δὲ μετὰ τοῦ πολλὴν στοργὴν ἐπιδείξαντος Οἰκονόμου Ἀθανασίου Κρητικοῦ, δὲν κατέλιπε τὸ προσκεφάλαιον αὐτοῦ ἀλλ' ἠγρούπνει μεθ' ἡμῶν, τὸν Γέροντα μητροπολίτην Χαλκηδόνο κ. Ἀγαθάγγελον, ἀντιπροσωπευθέντα διὰ τοῦ ἀρχιμ. κ. Γερασ. Καλοκαιρινοῦ καὶ ἀπαγγείλαντος ἐπιτάφιον λόγον, τὴν Ἐφοροεπιτροπὴν Πριγκήπου μετὰ θερμοῦ ζήλου, περισσῆς προθυμίας καὶ ἀγάπης, λίαν δὲ ἀφειδῶς, δημοσίᾳ δαπάνῃ, μεγαλοπρεπέστατα τελέσασαν τὴν κηδείαν τοῦ ἀοιδίμου, τὸν Ἀρχοντα

Μ. Πρωτέκδικον κ. Γ. Παπαδόπουλον, ἐκφωνήσαντα κατάλληλον ἐπικήδειον λόγον, τοὺς ἡγουμένους τῶν ἱερῶν Μονῶν τῆς Πριγκήπου, τὸν κληρὸν τῶν ἄλλων νήσων, τὸν ἱεροψάλτην κ. Δ. Στρατόπουλον, τὸν παραθερίζοντα ἐν Πριγκήπῳ πρόξενον τῆς Αὐστρίας κ. Α. Λαζάρ, τὸν ὁμογενῆ τύπον δι' ὅσα καλὰ ἔγραψε περὶ τοῦ ἀοιδίου, καὶ ἐν γένει ἅπαντας ἕκ τε τῆς Πριγκήπου καὶ ἀλλαχόθεν συμμετασχόντας εἰς τὴν θλίψιν ἡμῶν καὶ παρακολουθήσαντας αὐτὸν μέχρι τῆς αἰωνίας κατοικίας αὐτοῦ.

Ἡ τεθλιμμένη ἀδελφή

Ἑλισάβετ Μιχαηλίδου

μετὰ τῆς θυγατρὸς καὶ τοῦ γαμβροῦ της».

(Jan.)
 Φεβ. 5300
 Μαρτ. 5300
 (Apr.) 5300
 (Μαϊος) 5300
 Ιουν. 5300
 Ιουλ. 5300
 Αυγ. 5300
 Σεπτεμβ. 5300
 Οκτωβ. 5400
 Νοεμβ. 42400
 (Δεκεμβ.) 33400

SISMANOGLIO MEGARO

5300
 5300
 5300

 15900

 16000

 32000

 33.500

 20000

30
 Σαββηθη
 33.500

SISMANOGLIO
MEGARD